

RAYMOND CHANDLER

Dáma v jezeře

MLADÁ FRONTA

Dáma v jezeře

**RAYMOND
CHANDLER**

MLADÁ FRONTA

„Raymond Chandler
je hvězda první velikosti.“

– *Erle Stanley Gardner* –

Přeložil Josef Škvorecký

Lady in the Lake © 1942 Raymond Chandler Limited, a Chorion company.

All rights reserved

Translation © Josef Škvorecký, dědicové, 1965, 2012

KAPITOLA 1

» Palác Treloar stál a stojí na Olive Street, kousek od Šesté ulice v západní čtvrti. Chodník před budovou sestavili kdysi z černých a bílých pryžových kostek. Právě je rozebírali jakožto dar vládě a nějaký bledý prostovlasý chlapík s obličejem domovníka dohlížel na dělníky a tvářil se, jako by mu nad tím pukalo srdce.

Prošel jsem kolem něj podloubím, kde byl jeden specializovaný krám vedle druhého, do obrovské černé a zlaté haly. Gillerlainova společnost sídlila v šestém poschodí v předním traktu za dvojitými létacími dveřmi ze zrcadlového skla, zasazeného do platinových rámců. V recepci měli čínské koberečky, stěny jak ze starého stříbra, hranatý, ale vysoce kvalitní nábytek, na podstavcích ostré a zářivé výtvary abstraktního sochařství a v rohu v trojhranné vitríně ohromnou expozici. Na výstupcích a schůdkách, na ostrovech a mysech ze třpytného zrcadlového skla bylo možno spatřit snad kdejakou parádní flaštičku a kazetu, jakou si kdo kdy vymyslel. Byly tam krémy, pudry, mýdla a pleťové vody pro každou roční dobu a pro každou příležitost. Byly tam parfémy ve vysokých, tenkých lahvičkách, které vypadaly, že kdyby na ně člověk dýchl, tak se překotí, a parfémy v mrňavých pastelových flakonech, ovázaných fešnými hedvábnými mašlemi jako dívanky v tanečních. Zlatým hřebem patrně bylo cosi velice malinkého a docela prostého v rozplácle jantarové lahvičce. Stálo to v prostředku, ve výši očí, kolem dokola to mělo spoustu volného místa a neslo to nálepkou s nápisem *Gillerlain Regal, šampaňské mezi parfémy*. Když už něco koupit, tak bezpochyby tohle. Stačí jedna kapička mezi klíční kosti a na člověka se spustí deštík růžových perel, jedna jako druhá.

Ve vzdáleném koutě seděla za ohrádkou a úplně z dosahu nebezpečí u malé telefonní centrály úhledná drobná blondýnka. Za prázdným psacím stolem proti dveřím bylo vidět vysokou, štíhlou, tmavovlasou krasavici, která se, podle obdobné cedulky na stole, jmenovala Adrienne Fromsettová.

Měla na sobě ocelově šedý kostým do kanceláře a pod sáčkem tmavěmodrou blůzu a trochu světlejší pánskou kravatu. Složený kapesníček v náprsní kapse vypadal tak nažehlené, že by se s ním dal krájet chleba. Na zápěstí měla článkovaný náramek a jinak žádný šperk. V tmavém účesu svítila pěšinka a vlasy jí spadávaly kolem obličeje jakoby rozpuštěné, ale ne v neupravených vlnách. Měla hebkou, žlutavou pleť, poněkud přísná obočí a velké tmavé oči, které vypadaly na to, že by se ve správném prostředí a ve správný čas dovedly rozehrát.

Položil jsem na stůl svou obyčejnou vizitku, tu bez pistole v rohu, a řekl jsem, že chci mluvit s panem Deracem Kingsleym.

Podívala se na vizitku a řekla:

„Jste ohlášen?“

„Nejsem.“

„Bez ohlášení sotva můžete mluvit s panem Kingsleym.“

O tomhle jsem se s ní nemohl hádat.

„V jaké záležitosti přicházíte, pane Marlowe?“

„V soukromé.“

„Ach tak. A pan Kingsley vás zná, pane Marlowe?“

„Pochybuju. Možná že o mně slyšel. Mohla byste mu říct, že přicházím od poručíka M'Geeho.“

„A poručíka M'Geeho pan Kingsley zná?“

Položila mou vizitku vedle hromádky právě napsaných dopisů na firemním papíře. Pohodlně se opřela v křesle, položila jednu ruku na stůl a začala potukávat zlatou tužičkou.

Zazubil jsem se na ni. Malá blondýnka u domácí telefonní ústředny natáhla ouška jako lasturky a usmála se přelétavým úsměvem. Vypadala rozverně a rozdychtěně, ale ne zrovna sebejistě, jako nové kotě v domácnosti, kde o kotata moc nestojí.

„Doufám, že zná,“ řekl jsem. „Ale nejlíp byste to snad zjistila, když se ho na to zeptáte.“

Rychle oparafovala tři dopisy, aby přemohla touhu hodit mi psací soupravu na hlavu. Ani o mne okem nezavádila a řekla:

„Pan Kingsley má radu. Pošlu mu vaši navštívenku, jakmile k tomu bude vhodná příležitost.“

Poděkoval jsem jí, vzdálil jsem se a sedl jsem si do chromované a kůží potažené klubovky, která byla mnohem pohodlnější, než vypadala. Čas plynul a na scéně zavládlo mlčení. Nikdo nepřicházel, nikdo neodcházel. Elegantní ruka slečny Fromsettové klouzala po papírech a občas bylo slyšet přidušené pípání kotěte u centrály a slabé cvaknutí, jak vytahovala a zastrkovala banánky.

Zapálil jsem si cigaretu a přitáhl jsem ke klubovce stojací popelník. Minuty kráčely kolem mě po špičkách, s prsty na ústech. Prohlížel jsem si kancelář. O takovémhle podniku se podle vnějšího vzhledu nedá soudit naprosto nic. Možná že vydělávají miliony, a možná že v šéfově úřadovně sedí zrovna šerif na židli zvrácené dozadu a opřené o kasu.

Po půlhodině a po třech nebo čtyřech cigaretách se dveře za psacím stolem slečny Fromsettové otevřely a z nich se smíchem vycouvali dva muži. Třetí muž přidržoval dveře otevřené a pomáhal jim s tím smíchem. Všichni si srdečně potřásli rukama a ti dva odešli přes kancelář pryč. Třetí odložil úsměv a hned vypadal, jako by se v životě ani neuculil. Byl to chlápek jako hora v šedivém obleku a neměl náladu na hlouposti.

„Volal někdo?“ otázal se ostře a šéfovsky.

Slečna Fromsettová pravila lahodně: „Je tu nějaký pan Marlowe a chce s vámi mluvit. Posílá ho poručík M'Gee. Je to soukromá záležitost.“

„Neznám,“ vyštěkl muž jako hora. Sebral mou navštívenku, ani se na mě nepodíval, a zmizel ve své kanceláři. Dveře s pneumatickým zavíráním přitom vydaly zvuk jako *fuj*. Slečna Fromsettová mě obšťastnila sladkým smutným posmáním a já jí je vrátil v podobě oplzlého úšklebku. Spolkl jsem další cigaretu a čas se zas odvrávoral o kus dál. Začínal jsem pocítovat ke Gillerlainově společnosti vřelou náklonnost.

Deset minut nato se tytéž dveře znovu otevřely a ten náfuka vypadl ven s kloboukem na hlavě a na půl huby prohlásil, že se jde dát ostříhat. Odstartoval po čínském koberci sportovním krokem, urazil asi polovinu cesty ke dveřím, pak udělal prudce vpravo v bok a připochodoval k mé klubovce.

„Vý chcete mluvit se mnou?“ vyštěkl.

Měřil asi metr devadesát a naprostá většina toho prostoru žádná měkkota. Měl oči šedivé jak žula a svítila mu v nich studená světýlka. Hladký šedý flanelový oblek značné velikosti s úzkým křídovým proužkem ho byl plný a byl ho plný elegantně. Choval se tak, aby bylo každému jasné, že s ním nejsou žádné špásy.

Vstal jsem. „Jestli jste pan Derace Kingsley.“

„Kdo jste si, sakra, myslel, že jsem?“

Toleroval jsem mu tu exhibici a dal jsem mu svou druhou vizitku, tu se značkou mého zaměstnání. Popadl ji velkou prackou a zaškaredil se na ni.

„Kdo je ten M'Gee?“ utrl se.

„Jeden můj známý.“

„Neříkejte! Vaš známý?“ pravil a ohlédl se po slečně Fromsettové. Tě se to líbilo. Tě se to velice líbilo. „Nebyl byste tak nesmírně laskav a neposkytl mi o něm ještě nějakou menší informaci?“

„No, říkají mu Fialka M'Gee,“ odvětil jsem. „Jelikož cucá ústní pastilky, které voní po fialkách. Je to statný chlap s hebkým, stříbrem prokvetlým vlasem a s elegantní malou hubinkou, jako stvořenou na líbání nemluvnat. Posledně byl viděn v pěkném modrém obleku, v pohodlných hnědých botách a v šedivém klobouku, jak kouří opium z krátké bryerky.“

„Vaše řeči se mi nelíbí,“ pravil Kingsley hlasem, kterým by se daly roztloukat para ořechy.

„Nevadí,“ řekl jsem. „Já je neprodávám.“ Zvedl nos, jako kdybych mu pod něj strčil týden starou makrelu. Chvilku se rozmýšlel a pak mi ukázal záda a řekl přes rameno:

„Poskytnu vám přesně tři minuty. Bůh sám ví proč.“ Proletěl jako dobře naolejovaný blesk po koberci kolem stolku slečny Fromsettové ke dveřím své kanceláře, škulbl za kliku, prudce je otevřel a pustil mi je rovnou do obličeje. I to se slečně Fromsettové líbilo, ale měl jsem dojem, že se z hlubiny očí směje trošičku mazaně.

KAPITOLA 2

» Šéfovská kancelář Derace Kingsleyho byla šéfovská po všech stránkách. Byla dlouhá, bylo v ní šero a ticho, měla klimatizační zařízení, okna zavřená a šedé žaluzie napůl stažené, aby červencově slunce nemohlo dovnitř. Šedé drapérie ladily s šedými koberci. V rohu stála velká černá a stříbrná nedobytná pokladna a nízká řada nízkých pořadačů, které přesně ladily s pokladnou. Na stěně visela velká kolorovaná fotografie postaršího vašnosty s ostrým zobanem, s licousy a v tuhém stojacím límečku. Ohryzek vyčnívající nad tím stojacím límečkem vypadal tvrdší než u většiny lidí brada. Na tabulce pod fotografií stálo: *p. Matthew Gillerlain, 1860–1934.*

Derace Kingsley napochodoval za movitost v ceně asi tak osmi set dolarů a v podobě ředitelského psacího stolu a umístil zadní část těla do obrovitého koženého křesla. Posloužil si doutníčkem z měděné, mahagonem vykládané kazety, odřízl špičku a připálil si bachratým měděným stolním zapalovačem. S tím vším si dával načas. Já měl času dost. Když byl hotov, opřel se pohodlně do křesla, vyfoukl obláček dýmu a řekl:

„Jsem obchodník. Nemám čas na zdvořilostní řečičky. Podle navštívenky jste majitelem licence soukromého detektiva. Ukažte mi něco, abych tomu mohl věřit.“

Vytáhl jsem náprsní tašku a podal mu příslušné písemnosti, aby tomu mohl věřit. Mrkl na ně a hodil mi je zpátky přes

stůl. Celuloidové pouzdro s fotokopií mé licence spadlo na zem. S omluvou se neobtěžoval.

„M’Geeho neznám,“ řekl. „Znám šerifa Petersena. Žádal jsem ho o jméno spolehlivého člověka, který by pro mě mohl vyřídit jistou věc. To asi máte být vy.“

„M’Gee je v hollywoodské filiálce šerifovy kanceláře,“ řekl jsem. „Můžete si to zkontrolovat.“

„Není třeba. Mám dojem, že mi budete vyhovovat, ale nestřím žádné drzosti. A pamatujte si, když si někoho najmu, tak pracuje pro mě. Dělá přesně to, co mu nařídím, a ani necekne. Jinak sbohem. Jasně? Doufám, že vám nepřipadám příliš neurvalý?“

„Co kdybysme tuhle otázku nechali otevřenou?“ řekl jsem. Zamračil se. Pak zostra řekl: „Kolik si počítáte?“

„Pětadvacet denně plus diety. Osm centů za míli na benzin.“

„Nesmysl,“ řekl. „To je víc než moc. Patnáct denně a dost. To vám stačí až až. Vzhledem k výjimečné situaci vám v rozumné míře zaplatím benzin. Ale žádné projíždky pro zábavu.“

Vyfoukl jsem obláček cigaretového kouře a rozehnal jsem ho rukou. Neřekl jsem nic. Vypadal trochu překvapeně, že nic neříkám.

Naklonil se přes stůl a ukázal na mě doutníkem. „Ještě jsem vás nenajal,“ řekl, „ale jestli vás najmu, půjde o absolutně důvěrnou záležitost. Ne aby vás napadlo se o tom bavit s kamarády od policie. Rozuměno?“

„Co vlastně po mně přesně chcete, pane Kingsley?“

„Co je vám po tom? Provádíte přece veškerá detektivní šetření, nebo ne?“

„Veškerá ne. Jenom ta téměř poctivá.“

Civěl mi zpřímá do očí, se stisknutými zuby. Šedivé oči se mu opálově zaleskly.

„Za prvé: nedělám do rozvodů,“ řekl jsem. „A dostávám stovku zálohy na ruku, od neznámých lidí.“

„Dobrá, dobrá,“ řekl najednou docela vlídně. „Dobrá, dobrá.“

„A pokud jde o vaši neurvalost,“ řekl jsem, „většina mých klientů začíná buď tím, že se mi vypláčou na prsou, anebo mě s řevem vynesou v zubech, aby mi ukázali, kdo je tu šéfem. Ale nakonec se rozejdeme docela rozumně – pokud zůstanou naživu.“

„Dobrá, dobrá,“ opakoval zase tak vlídně a pořád na mě civěl. „Ztrácíte jich hodně?“ zeptal se.

„Když se mnou hrajou poctivě, tak ne,“ řekl jsem.

„Vezměte si doutník,“ nabídl.

Vzal jsem si doutník a strčil jsem ho do kapsy.

„Chci, abyste našel mou ženu,“ řekl. „Už měsíc je nezvěstná.“

„Jak si přejete,“ řekl jsem. „Najdu vaši ženu.“

Oběma rukama plácl do stolku a důkladně se na mě zadíval. „Mám dojem, že vy ji opravdu najdete.“ Pak se ušklíbl. „Takhle mě už čtyři roky nikdo nezpražil.“

Neřekl jsem nic.

„Sakra,“ řekl, „to se mi líbí. To se mi moc líbí.“ Prohrábl si rukou husté tmavé vlasy. „Už celý měsíc po ní není ani vidu ani slechu,“ řekl. „Zmizela z naší chaty v horách. Poblíž Pumí hory. Znáte Pumí horu?“

Řekl jsem, že znám Pumí horu.

„Naše chata je tři míle za městem,“ řekl. „Kus se jede po soukromé cestě. Je to u soukromého jezera. U Koloušího jezera. Stojí tam hráz, kterou jsme vystavěli tři dohromady, aby se zvedla cena pozemku. Patří mně a ještě dvěma dalším. Je to dost velká parcela, ale nevyužitá a ještě samozřejmě nějaký čásek nevyužitá zůstane. Moji přátelé mají chaty, já mám chatu a v jedné další chatě bydlí zadarmo nějaký Bill Chess se ženou a stará se o pozemek. Je to válečný invalida a pobírá penzi. To je všechno, nic víc tam není. Moje žena tam odjela v polovině května, dvakrát se vrátila na neděli, dvanáctého června měla přijet na nějaký večírek, ale nepřišla. Od té doby jsem ji neviděl.“

„A co jste zatím podnikl?“ zeptal jsem se.

„Nic. Nehnul jsem prstem. Ani jsem se tam nejel podívat.“
Čekal, počítal zřejmě, že se zeptám proč.

Řekl jsem: „Proč?“

Odstrčil křeslo, aby mohl vytáhnout zamčenou zásuvku. Vzal z ní složený papír a mlčky mi ho podal. Rozložil jsem ho a viděl jsem, že je to telegram. Byl podán v El Pasu, 14. června v 9.19 hod. Adresa zněla Derace Kingsley, 965 Carson Drive, Beverly Hills a stálo v něm:

JEDU SE ROZVEST DO MEXIKA – VEZMU SI CHRISE –
MNOHO STESTI A SBOHEM – CRYSTAL.

Položil jsem telegram na kraj stolu a on už mi podával velkou a velice jasnou momentku na leštěném papíře, představující nějakého muže se ženou na písku pod plážovým slunečníkem. Muž měl na sobě plavky a žena cosi, co vypadalo na velmi odvážný koupací úbor ze žraločí kůže. Byla to štíhlá blondýnka, mladá, pohledná a usměvavá. Muž byl statný, opálený a hezký mládenec s pěknými rameny a nohama, s hladkými tmavými vlasy a bělostným chrupem. Běžný, sto osmdesát pět centimetrů vysoký typ ničitele spokojených manželství. Paže stvořené pro vášnivá objetí a všechno, co měl v hlavě, mu koukalo z očí. V ruce držel brýle proti slunci a s vytrénovaným přirozeným úsměvem zíral do objektivu.

„To je Crystal,“ řekl Kingsley, „a tohle je Chris Lavery. Má ho mít a on má mít ji a ať se jdou oba bodnout.“

Položil jsem fotografii na telegram. „No dobře, a v čem to vážne?“ zeptal jsem se ho.

„V chatě není telefon,“ řekl, „a ta slezina, kvůli které měla přijet, to nebylo nic důležitého. Takže jsem na to ani moc nemyslel, než jsem dostal ten telegram. A ten mě ani moc nepřekvapil, jen trochu. Mezi mnou a Crystal už léta nic nebylo. Ona si žije, jak chce, a já si žiju, jak chci. Má svůj vlastní příjem, a pěkný příjem. Asi dvacet tisíc ročně z rodinného

podniku, který vlastní cenné smlouvy na těžbu nafty v Texasu. Užívá si a já jsem věděl, že jedním z jejich nápadníků je Lavery. Možná by mě trochu překvapila, kdyby si ho opravdu vzala, protože ten chlap je docela obyčejný sukničkář z povolání. Ale na tom obrázku nebylo původně nic podezřelého, chápete?“

„A pak?“

„Čtrnáct dní nic. Pak mi volali z hotelu Prescott v San Bernardinu, a že prý mají v garáži nějaký packard clipper, který podle záznamu patří Crystal Grace Kingsleyové na mé adrese, a nikdo se k němu nehlásí, tak co s ním mají dělat. Řekl jsem jim, ať ho tam nechají, a poslal jsem jim šek. To ještě taky nic zvláštního neznamenal. Pomyslel jsem si, že Crystal je pořád za hranicemi, a jestli vůbec jeli vozem, jeli Laveryho vozem. Jenomže předevčírem jsem Laveryho potkal tady na rohu před Atletickým klubem. Říkal, že nemá tušení, kde by Crystal mohla být.“ Kingsley se mi krátce podíval do očí a zpod stolu vytáhl láhev a dvě skleničky ze zabarveného skla. Nalil do obou a jednu přistrčil přes stůl ke mně. Svoji podržel proti světlu a řekl pomalu:

„Lavery prohlásil, že s ní nikam nejel, že už ji dva měsíce neviděl a že s ní vůbec nijak není ve styku.“

Řekl jsem: „A vy jste mu věřil?“

Zamračil se, přikývl, vypil svou skleničku a odstrčil ji stranou. Lízl jsem si ze své. Byla to skotská. Nijak zvlášť dobrá skotská.

„Věřil jsem mu,“ řekl Kingsley, „a byla to ode mě asi hloupost – ale ne proto, že by to byl chlapík, jakému člověk věří na první pohled. To vůbec ne. Věřil jsem mu, protože je to takový holomek a z čubky syn, který si myslí, jaké to není hrdinství, klátit manželky svých kamarádů a pak se s tím všude vytahovat. Mám pocit, že by mi to býval s chutí vyklopil, že by mi náramně ochotně vyličil, jak mou ženu přiměl, aby s ním utekla a na mě se vykašlala. Takovéhle kocoury já znám, a tohohle znám víc než dokonale. Dělal u nás nějakou dobu cestáka

a nevyšel z maléru. Nedokázal nechat na pokoji jedinou písáčku. A krom toho všeho tu byl ten telegram z El Pasa a já mu o něm řekl, a proč by mu kvůli tomuhle stálo za to lhát?“

„Možná že s ním vyrazila dveře,“ řekl jsem. „To by ho rani-la na nejcitlivějším místě – v jeho casanovském komplexu.“

Kingsley se trochu přestal mračit, ale ne moc. Zavrtěl hlavou. „Přesto mu víc než napůl věřím,“ řekl. „Budete mi muset teprve dokázat, že se mýlím. To je taky jeden důvod, proč jsem vás chtěl najmout. Ale celá věc má jiný háček a ten mi dělá velké starosti. Mám tu dobrou práci, ale je to jen místo. Nemůžu si dovolit skandál. Kdyby moje žena měla nějaké oplétačky s policií, vylítnu odsud, jen se za mnou zapráší.“

„Oplétačky s policií?“

„Kromě jiných činností,“ řekl Kingsley studeně, „si moje žena najde příležitostně volnou chvílku na krádeže v obchodních domech. Pokládám to sice jenom za zvláštní druh slalomu, kterým trpí, když si trochu víc přihne, ale stává se to a já už zažil několik hezky nepřijemných scének v ředitelských kancelářích. Prozatím se mi vždycky podařilo je přemluvit, aby nepodávali trestní oznámení, ale kdyby se něco takového stalo v cizím městě, kde Crystal nikoho nezná,“ zdvihl ruce a nechal je spadnout na stůl, až to mlasklo, „no, vypadalo by to možná na basu, co říkáte?“

„Vzali jí někdy otisky prstů?“

„Nikdy ji nezatkli,“ řekl.

„To nemyslím. Ve velkých obchodních domech upustí někdy od trestního oznámení jen pod tou podmínkou, že si dáte sejmout otisky prstů. Amatérům to nažene strach a detektivní kanceláře, které mají s obchodním domem smlouvu, si tak vybudují kartotéku kleptomanů. Když se nějaké otisky objeví v určitém počtu případů, bez dalších řečí to na vás píchnou.“

„Pokud vím, nic takového se nestalo,“ řekl.

„Nu, myslím, že prozatím můžeme ty krádeže v obchodních domech pustit ze zřetele,“ řekl jsem. „Kdyby ji zatkli, byli by ji prohledali. I kdyby jí policie dovolila, aby v knize

hlášení byla uvedena jako neznámá osoba, stejně by se asi spojili s vámi. A ona sama by začala volat o pomoc, a hezky nahlas, kdyby se dostala do maléru.“ Poťukal jsem prstem na modrobílý formulář telegramu. „A tohle je už měsíc staré. Kdyby se to, co si myslíte, stalo někdy tenkrát, byl by dneska už celý případ vyřízený. Kdyby to byl první přestupek, vyvázla by s napomenutím a s podmínkou.“

Znovu si nalil, aby se povzbudil v trápení. „Z vašich dedukcí je mi hned líp,“ řekl.

„Mohla se stát spousta jiných věcí,“ řekl jsem. „Třeba opravdu utekla s Laverym a pak se rozešli. Třeba utekla s někým jiným a ten telegram je kamufláž. Třeba utekla sama nebo s nějakou ženskou. Třeba si dávala moc do nosu a teď je někde za větrem, v nějakém soukromém sanatoriu na léčení. Třeba se dostala do nějakého maléru, o kterém nemáme ponětí. Třeba ji potkalo nějaké svinstvo.“

„Proboha, to neříkejte,“ vykřikl Kingsley.

„Proč ne? Musíte to vzít v úvahu taky. Mám o paní Kingsleyové jenom velice mlhavou představu – že je mladá, pěkná, lehkomyšlná a divoká. Že pije, a když se napije, provádí nebezpečné kousky. Že letí na chlapy a vydržuje si je, a že je schopná dát se dohromady s neznámým člověkem, z kterého se může vyklubat lump. Souhlasí?“

Přikývl. „Doslova.“

„Kolik asi mohla mít u sebe peněz?“

„Ráda s sebou nosila hodně. Má svoji banku a vlastní bankovní konto. Mohla mít u sebe kdoví kolik.“

„Máte děti?“

„Nemáme.“

„Její obchodní záležitosti spravujete vy?“

Zavrtěl hlavou. „Žádné nemá – jenom předkládá šeky k proplacení, vybírá peníze a utrácí je. Nikdy neinvestuje ani pěťák. A její peníze mi nepřinášejí naprosto žádný užitek, jestli máte na mysli tohle.“ Odmlčel se a pak řekl: „Ne že bych se nepokoušel, to si nemyslete. Jsem jenom člověk

a není to žádná legrace, dívat se, jak se rok co rok vypaří dvacet tisíc a nic z toho, leda kocoviny a domácí přátelé na úrovni Chrise Laveryho.“

„Jak jste na tom s její bankou? Mohly byste od nich dostat přehled o šecích, které si dala proplatit za poslední dva měsíce?“

„To mi neřeknou. Jednou jsem se pokoušel dostat z nich takovou nějakou podobnou informaci, tenkrát jsem měl dojem, že ji někdo vydírá. Nevypáčil jsem z nich ani slovo.“

„Však oni by nám to pověděli,“ řekl jsem. „A možná že se jich na to budeme muset zeptat. Znamená to obrátit se na úřad pro pohřešované osoby. To by se vám asi nelíbilo?“

„Kdyby se mi to líbilo, nevolal bych vás,“ řekl.

Přikývl jsem, shrábl jsem doličné předměty na hromádku a naskládal jsem si je do kapes. „V téhle záležitosti je víc háčeků, než mi je zatím jasné,“ řekl jsem. „Ale nejdřív si promluvíme s Laverym a pak si zajedu ke Koloušimu jezeru a poptám se tam. Budu potřebovat Laveryho adresu a pár slov pro vašeho zaměstnance, který vám hlídá to horské sídlo.“

Vytáhl ze stolu dopis s firemní hlavičkou, něco na něj napsal a podal mi ho. Četl jsem: *Milý Bille, doručitelem tohoto dopisu je pan Philip Marlowe, který si chce prohlédnout parcelu. Ukažte mu, prosím, moji chatu a vyjďte mu ve všem vstříc. Váš Derace Kingsley.*

Složil jsem list a dal ho do obálky, na kterou Kingsley napsal adresu, zatímco jsem četl. „Co ty ostatní chaty u jezera?“ zeptal jsem se.

„Letos jsou zatím prázdné. Jeden majitel je ve vládních službách ve Washingtonu a druhý je ve Fort Leavenworthu. Manželky mají s sebou.“

„Tak tu Laveryho adresu,“ řekl jsem.

Zadíval se na jakýsi bod vysoko nad mou hlavou. „Je to v Bay City. Dům bych našel, ale adresa mi vypadla z hlavy. Může vám ji dát slečna Fromsettová, aspoň myslím. Nemusí vědět, na co ji chcete. Ale asi to vědět bude. A vy říkáte, že chcete sto dolarů?“

„Na to zapomeňte,“ řekl jsem. „To jsem řek jen tak, když jste se na mě vytahoval.“

Zazubil se. Vstal jsem, pohlédl jsem na něj a zaváhal jsem. Po chvílce jsem řekl: „Nenecháváte si nic pro sebe, že ne – nic důležitého?“

Podíval se na palec. „Ne. Nenechávám si pro sebe nic. Mám o ni starost a chci vědět, kde je. Mám o ni, sakra, starost. Jestli vůbec něco zjistíte, brkněte mi, to je jedno kdy, ve dne i v noci.“

Řekl jsem, že mu brknu, podali jsme si ruce a já odešel dlouhou, chladnou kanceláří ven, ke stolku, kde byla elegantně usazena slečna Fromsettová.

„Pan Kingsley se domnívá, že mi budete moct dát adresu Chrise Laveryho,“ řekl jsem jí a díval jsem se jí do obličeje.

Velice pomalu sáhla po adresáři v hnědé kůži a zalistovala v něm. Pak upjatě a chladně promluvila:

„Máme tady adresu Altair Street 623, Bay City. Telefon Bay City 12523. Pan Lavery už přes rok není naším zaměstnancem. Mohl se docela dobře přestěhovat.“

Poděkoval jsem jí a šel jsem ke dveřím. Odtamtud jsem se po ní ohlédl. Seděla naprosto nehybně a s rukama sepjatýma na desce stolu zírala do prázdna. Tváře jí hořely. V očích měla vzdálený a zahořklý výraz.

Nabyl jsem dojmu, že pan Chris Lavery pro nic nepředstavuje příjemnou vzpomínku.

KAPITOLA 3

» Altair Street se nacházela na hrotu velkého V tvořícího vnitřní konec hlubokého kaňonu. Na sever se modrala chladná plocha zálivu až asi k Malibu. Na jih se na příkrém útesu nad pobřežní dálnicí prostíralo přímořské město Bay City.

Byla to krátká ulice, jenom nějaké tři čtyři bloky domů, a končila vysokým železným plotem kolem velkého pozemku. Za pozlacenými hroty žerdi plotu bylo vidět stromy a keře, probleskl jimi i kus trávníku a zatáčka příjezdové cesty, ale dům byl mimo dohled. Na předním kraji Altair Street byly vily udržované a pěkně velké, ale těch několik bungalovů roztroušených nahore na svazích kaňonu za moc nestálo. V krátkém půlbloku, který končil železným plotem, stály jen dvě vily, na opačných stranách ulice a téměř přímo proti sobě. Menší z nich měla číslo 623.

Přejel jsem kolem, otočil jsem vůz na dlážděném polokruhu na konci ulice, vrátil jsem se zpátky a zaparkoval jsem před pozemkem sousedícím s Laveryho obydlím. Jeho vila byla vystavěna po svahu dolů, taková ta luxusní chaloupka, která se tulí ke stráni jako milenka k svému ochraniteli, hlavní vchod trochu pod úroveň ulice, dvoreček na střeše, ložnice v přízemí a garáž jako rohová kapsa amerického kulečnicku. Karmínová bougainville šelestila na průčelní stěně a ploché kameny chodníčku před domem lemoval korejský mech. Vchod byl úzký, s ozdobnou mříží a nahore se špičatým obloukem. Pod mříží bylo železné klepadlo. Zabušil jsem jím na dveře.

Nic se nestalo. Zmáčkl jsem zvonek vedle dveří a slyšel jsem, jak uvnitř, ne moc daleko, zvoní, čekal jsem, a nic se nestalo. Posloužil jsem si znova klepadlem. Pořád nic. Obešel jsem dům po chodníčku až ke garáži a nadzdvihl jsem stahovací roletu, jen natolik, abych se přesvědčil, že vevnitř stojí vůz s bíle ráfkovanými pneumatikami.

Z garáže naproti vyjel úhledný černý dvousedadlový cadillac napříč ulicí, couvl, obrátil se, přejel kolem Laveryho domu, zpomalil a hubený chlápek v brýlích proti slunci na mě ostře pohlédl, jako bych tu neměl co pohledávat. Věnoval jsem mu svůj upřený, ocelový pohled a on jel po svých.

Vrátil jsem se na Laveryho chodníček a znova jsem zarámusil klepadlem. Tentokrát to mělo výsledek. Špehýrka se

otevřela a jemným mřížkovím jsem spatřil hezké pánské číslo s bystrýma očima.

„Nemusíte dělat takový randál. Nehoří,“ řekl nějaký hlas.

„Pan Lavery?“

Řekl, že je pan Lavery, a co má být? Strčil jsem mu mříží navštívenku. Bystré hnědé oči na mě znova pohlédly a hlas řekl: „Velice lituji, ale dnes prosím žádné detektivy nepotřebuji.“

„Zastupuji Derace Kingsleyho.“

„Jděte se bodnout. Oba,“ řekl a zabouchl špehýrku.

Opřel jsem se o zvonek vedle dveří, volnou rukou jsem vytáhl cigaretu a právě jsem rozškrtl zápalku o ozdobný dřevěný rám dveří, když se dveře prudce rozlétly, vypadl z nich urostlý chlápek v plavkách, plážových sandálech a bílém koupacím plášti ze žebrovaného aksamitu a hrnul se rovnou na mě.

Pustil jsem palec z tlačítka zvonku a zazubil jsem se na něho. „Co se děje?“ řekl jsem. „Něco vás poděsilo?“

„Zkuste ještě jednou zazvonit,“ řekl, „a já vás vyhodím až tamhle na druhý chodník.“

„Nebuďte dítě,“ poradil jsem mu. „Víte velice dobře, že si s vámi porozprávím a že vy si porozprávíte se mnou.“ Vytáhl jsem z kapsy modrobílý telegram a přidržel jsem mu ho před bystrýma hnědýma očima. Zachmuřeně si ho přečetl, kousl se do rtů a zavrčel:

„Kristepane, tak pojdte dál.“

Otevřel dveře dokořán a já vešel kolem něj dovnitř, do zešeřelé, příjemné místnosti s meruňkovým čínským kobercem, který vypadal nákladně, s hlubokými křesly, několika bílými kulatými lampami, velikou hudební skříní v rohu, dlouhou a velmi širokou pohovkou ze světla hnědého mohéru, postříkaného tmavohnědými skvrnami, a s krbem s měděnou mřížkou a římsou z bílého dřeva. Za mřížkou plápolal oheň, zčásti zakrytý velkým trsem medvědice. Květy už místy žloutly, ale pořád vypadaly pěkně. Na nízkém kulatém stolku z ořechového dřeva s ozdobnými suký a se skleněnou deskou stála na podnose láhev Vatu 69 se skleničkami a měděný kbelík na

led. Pokoj se táhl až do zadního traktu domu a končil mělkým obloukem, jimž bylo vidět tři úzká okna a několik decimetrů bíle natřeného železného zábradlí na schodišti vedoucím dolů.

Lavery zabouchl dveře a posadil se na pohovku. Vytáhl z tepané stříbrné tabatěrky cigaretu, zapálil si a podrážděně se po mně podíval. Posadil jsem se naproti němu a prohlédl jsem si ho od paty k hlavě. Pokud jde o lákové vzezření, které naznačovala fotografie, souhlasilo všechno do detailu. Měl velkolepý hrudní koš a báječná stehna. Oči kaštanově hnědé a bělma bílá, malinko našedlá. Vlasy měl poněkud delší a nad spánky se mu trošičku kudrnatily. Na hnědé kůži nebylo ani stopy po hýřivém životě. Byla to pěkná ukázka svalnatého býka, a pokud jde o mne, nic víc. Dovedl jsem pochopit, že ženským připadá jako dostatečný důvod k ržání.

„Co kdybyste nám řekl, kam se poděla?“ řekl jsem. „Nakonec to stejně zjistíme, a když nám to povíte rovnou, nebudeme vás už otravovat.“

„Na to by musel přijít někdo jiný než soukromý fizl, aby mě to otrávil,“ prohlásil.

„Nikoli, nemusel. Soukromý fizl dokáže otrávit každého. Je jako štěnice a je zvyklý na duchaplnosti. Dostává zapláceno za pracovní čas, a tak ho vynaloží spíš na to, aby vás otrávoval, než na něco jiného.“

„Tak koukněte,“ řekl, naklonil se ke mně a namířil na mě cigaretou. „Vím, co stojí v tom telegramu, ale je to blbost. Já s Crystal Kingsleyovou do žádného El Pasa nejel. Neviděl jsem ji, už ani nepamatuji – naposled dávno před datem toho telegramu. Ani jsem s ní nebyl ve styku. To už jsem Kingsleymu říkal.“

„Nemusel vám věřit.“

„Proč bych mu lhal?“ Vypadal překvapeně.

„A proč byste mu nelhal?“

„Tak koukněte,“ pravil vážně, „vám to třeba tak připadá, ale vy ji neznáte. Kingsley s ní nic nesvede, a jestli se mu nelíbí,

jak se chová, však on se má kde utěšit. Z těchhle manželů, co si myslí, že ženská je jejich majetek, se mi dělá špatně.“

„Jestli jste s ní tedy do El Pasa nejel,“ řekl jsem, „proč posílala ten telegram?“

„Nemám nejmenší tušení.“

„Však vy si na něco vzpomenete,“ řekl jsem. Ukázal jsem na trs medvědice u krbu. „To jste natrhal u Koloušího jezera?“

„Tady v okolí jsou kopce plné medvědice,“ řekl pohrdavě.

„Jenže tady u moře takhle nekvete.“

Zasmál se. „Když to musíte vědět, byl jsem tam třetí týden v máji. Jistě si to budete moct ověřit. Tehdy jsem ji viděl naposled.“

Řekl jsem:

„Nenapadlo vás, že byste se s ní moh oženit?“

Vyfoukl kouř a řekl skrze něj: „Přemýšlel jsem o tom, ano. Crystal má peníze. Peníze se vždycky hodí. Jenomže by byly moc perně vydělané.“

Príkývl jsem, ale neřekl jsem nic. Podíval se na trs medvědice u krbu, zaklonil se v křesle, vyfoukl kouř ke stropu a odhalil silnou hnědou křivku hrdla. Po chvílce, když jsem pořad nic neříkal, začal být nervózní. Mrkl na navštívenku, kterou jsem mu předtím dal, a řekl:

„Tak vy se necháváte najímat na kydání hnoje, co? Vynáší vám to?“

„Moc slavné to není. Dolar tady, dolar tamhle.“

„A všechny hodně špinavé,“ řekl.

„Podívejte se, pane Lavery, nemusíme si přece vjet do vlasů. Kingsley si myslí, že vy víte, kde je jeho žena, ale že mu to nechcete říct. Buď proto, že jste darebák, anebo že ji galantně kryjete.“

„A která z těch dvou možností se mu zamlouvá víc?“ ušklíbl se ten hezký opálený chlápek.

„Jemu je to jedno, pokud se dozví, co chce vědět. Nezáleží mu moc na tom, co spolu vy dva děláte ani kam odjedete, ani

jestli se s ním dá rozvést nebo ne. Chce mít jenom pocit, že je všechno v pořádku a že ji nepotkal žádný malér.“

To Laveryho začalo zajímat. „Malér? Jaký malér myslíte?“ Olizoval ta slova opálenými rty a vychutnával je.

„Vý třeba takové maléry, na jaké myslí on, neznáte.“

„Povězte mi, jaké to jsou,“ zaprosil sarkasticky. „Já bych se opravdu moc rád dozvěděl o nějakých malérech, jaké neznám.“

„Umíte to báječně,“ řekl jsem. „Na to, abyste mluvil k věci, čas nemáte, ale na duchaplnost máte čas vždycky. Jestli si myslíte, že vás chceme chytit na to, že jste s ní překročil státní hranice, tak to pusťte z hlavy.“

„Běžte se vycpat, vy chytráku. Museli byste dokázat, že jsem platil cestu, jinak to nic neznamená.“

„Ten telegram něco znamenat musí,“ řekl jsem paličatě. Připadalo mi, že tohle už jsem předtím řekl několikrát.

„Je to asi jenom nějaká kamufláž. Na takové žertíky si ona potrpí. Všechny jsou pitomé a některé jsou zvrhlé.“

„Tehle mi ale nedává smysl.“

Nedbale oklepal cigaretu na skleněnou desku stolku. Bleskově na mě pohlédl zpod obočí a hned se zas podíval jinam.

„Nechal jsem ji,“ řekl pomalu. „Možná že se mi tímhle chce zas nějak dostat na kůži. Měl jsem se tam objevit jednou v sobotu. Nejel jsem tam. Měl jsem – jí už plné zuby.“

Řekl jsem: „Chm,“ a upřeně, dlouze jsem se mu podíval do očí. „Tohle se mi moc nelíbí. Víc by se mi líbilo, kdybyste s ní byl opravdu jel do El Pasa a tam jste se poštěkali a rozešli. Nemoh byste uvádět tuhle verzi?“

Pod opálením se docela slušně začervenal.

„Sakra!“ řekl. „Povídal jsem vám, že jsem s ní nikam nejel. Vůbec nikam. Udělejte si na to uzel.“

„Udělám si na to uzel, až tomu budu věřit.“

Předklonil se, aby tipl cigaretu. Lehce, bez námahy vstal, nespěchal ani trochu, přitáhl si šňůru županu kolem pasu a přistoupil ke konci pohovky.

„Tak dobře,“ pravil jasně a výhrůžně. „Koukejte mazat. Potřebujete na čerstvý vzduch. Mám už toho vašeho hraní na třetí stupeň až po krk. Okrádáte mě o čas a sebe taky – jestli ten váš má vůbec nějakou cenu.“

Vstal jsem a zazubil jsem se na něho. „Velkou ne, ale v té ceně, jakou má, za něj dostávám zapláceno. Nemohlo to být náhodou třeba tak, že jste měl nějakou malou nepříjemnost někde v obchodním domě, řekněme v oddělení dámských punčoch nebo klenotů?“

Velice pozorně se na mě zadíval, svařtil trochu obočí a vtáhl rty do úst.

„Nerozumím vám,“ řekl, ale z hlasu jsem poznal, že o něčem přemýšlí.

„To mi stačí,“ řekl jsem. „A díky, že jste mě vyslechl. Mimochodem, v jakém oboru teď pracujete – potom co jste odešel od Kingsleyho?“

„Co je vám, sakra, do toho?“

„Nic. Ale můžu si to samozřejmě klidně zjistit,“ řekl jsem a trochu jsem sebou hnul ke dveřím, ne moc.

„Momentálně nedělám nic,“ řekl chladně. „Každý den čekám jmenovací listinu k námořnictvu.“

„Tam byste podle mého mohl udělat kariéru,“ řekl jsem.

„Taky myslím. Žijte blaze, čmuchale. A neobtěžujte se přijít ještě jednou. Nebudu doma.“

Šel jsem ke dveřím a otevřel jsem je. Drhly o práh nasáklý vlhkostí z blízkého moře. Když jsem je otevřel, ohlédl jsem se na něho. Stál v místnosti celý zamračený, plný potlačovaného hřmění.

„Možná že budu muset přijít ještě jednou,“ řekl jsem. „Ale to nepříjdu, abych si s vámi vyměňoval duchaplnosti. Příjdu, až zjistím něco, o čem bude záhodno si promluvit.“

„Tak vy si pořád myslíte, že lžu,“ vyhrkl divoce.

„Myslím, že vám něco vrtá hlavou. Viděl jsem už v životě moc obličejů, abych to nepoznal. Netýká se to možná mé záležitosti. Jestli se jí to ale týká, budete mě patrně muset vyhodit znova.“

„S radostí,“ řekl. „A příště s sebou přiveďte někoho, kdo vás odveze domů. Kdybyste náhodou dopad moc ztvrda na zadek a rozbil si hlavu.“

Potom, aniž mi bylo jasné proč, plivl na koberec rovnou před sebe.

To mě uzemnilo. Bylo to, jako když se sloupne pozlátka a ze sladké dívenky je najednou pouliční rajda. Nebo jako když od pohledu distingovaná dáma začne mluvit jako dlaždič.

„Na shledanou, krasavče,“ řekl jsem a nechal jsem ho tam tak stát. Zavřel jsem dveře, musel jsem s nimi šklbnout, aby zaklaply, a odešel jsem po pěšince na ulici. Na chodníku jsem se zastavil a zadíval jsem se na vilu na druhé straně.

KAPITOLA 4

» Byla to široká, mělká vila se stěnami pokrytými růžovým štukováním, vybledlými do příjemného pastelového odstínu a kolem okenních ráků zdobenými bledou zelení. Střechu pokrývaly zelené tašky, oblé a hrubé. Dům měl hluboko zapuštěný hlavní vchod, lemovaný mozaikou z mnohobarevných kachlíků, a před ním květinovou zahrádku, oddělenou nízkou štukovanou zídkou nahoře se železným zábradlím, které ve vlhkém přímořském podnebí začínalo rezavět. Nalevo od zidky stála garáž na tři vozy, s brankou vedoucí na dvorek a s betonovým chodníčkem, po němž se dalo jít k postrannímu vchodu do domu.

V sloupku u brány byla bronzová destička s nápisem „Albert S. Almore, M.D.“, tedy doktor medicíny. Jak jsem tam tak stál a civěl přes ulici, objevil se za rohem černý cadillac, který jsem už jednou viděl, a s vrčením jel ulicí k domu. Zpomalil a odbočil do protisměru, aby mohl zajet do garáže, pak zjistil, že moje auto mu stojí v cestě, a tak jel dál až na konec ulice,